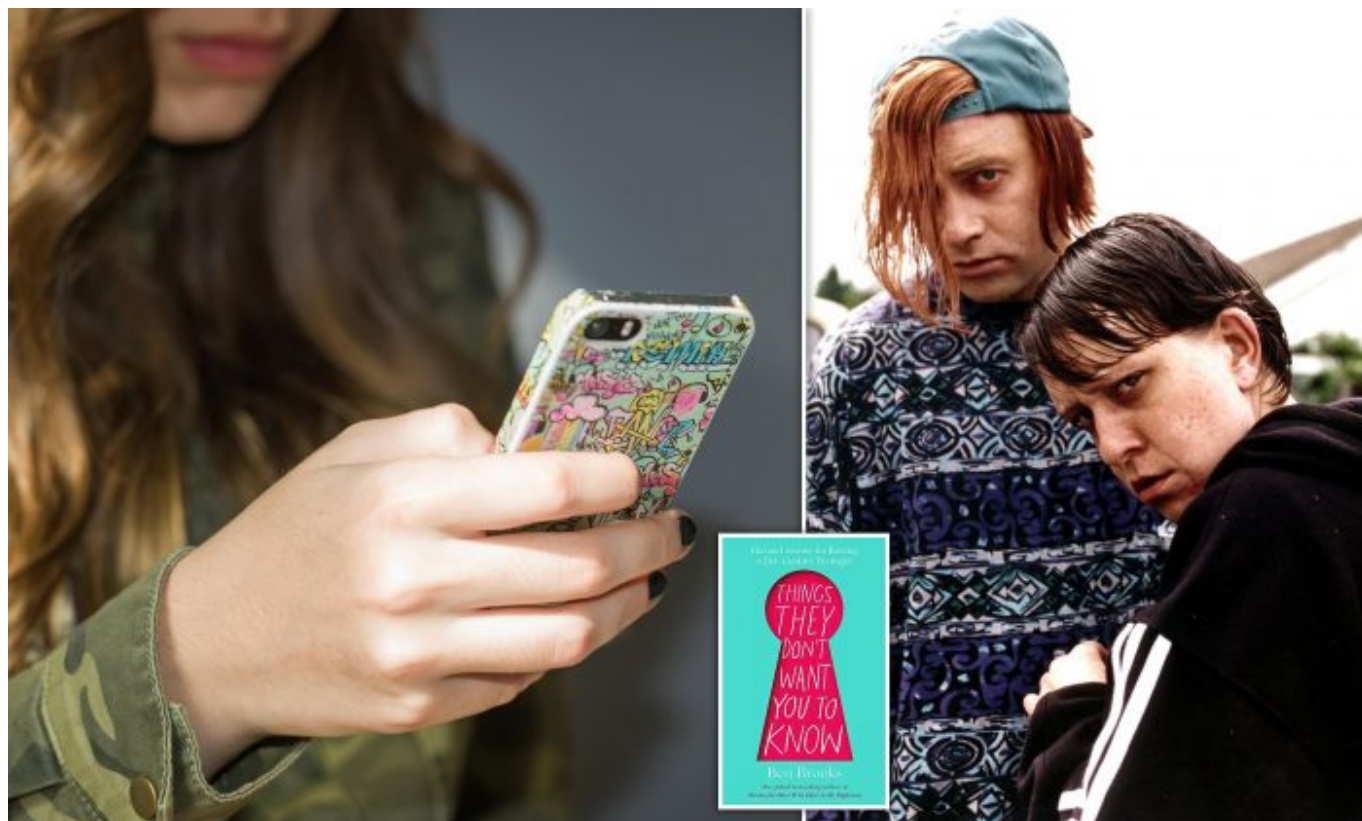

TEĎ JSME TO MY!!!

- CZ24 News | 5. ledna 2021

Těsně po roce 2000 jsem jako mladý a perspektivní zaměstnanec byl ochoten k věcem, které by mě dnes ani nenapadly. Pro svého tehdejšího zaměstnavatele jsem kromě práce ve skladu plynů ještě dělal i vedoucího na německých letních táborech. Můj tehdejší šéf měl rozsáhlé kontakty na bývalé Východní Německo, protože za minulého režimu byl jakýmsi kádrem ve státě podporovaném družebním spolku. Přes své staré německé známé organizoval pro tamní školy letní týdenní pobyty „v přírodě“.

Bylo to samozřejmě na hotelu s plným servisem, k tomu nějaký ten zábavný program podle hesla, že to musí být levné, aby z toho byl nějaký ten vejvar. Hlavní vedoucí byl vždycky z doččlandu, ale ti podvedoucí byli od nás. Tu a tam se stalo, že nějaký brigádník nenastoupil nebo onemocněl a tak jsem díky své perfektní němčině zaskakoval. Nebylo to špatné, dělal jsem to docela rád. Dobré jídlo, dobré ubytování a žádná práce, protože tehdejší průměrné německé dítě bylo rozmazlené, neschopné pohybu po vlastních nohách a celý pobyt se skládal v přípravě na závěrečnou diskotéku, hraní kulečnicku v hotelovém baru a tu a tam v návštěvě blízkého koupaliště. Připravený a zaplacený program většinou ignorovali.

Pamatuju se, jaký despekt jsem cítil k německému školství a vůbec výchově, když jsme dětičky vyvezli do stověžaté matičky Prahy. Autobus je vysadil vedle Pražského hradu a pak odjel na parkoviště u Hlavního nádraží. Mým úkolem bylo projít s dětmi Hradem (Jen projít. Ty ignoranty nějaká katedrála nezajímala), pak sejít dolů Nerudovkou k Mikuláši, pak na Karlův most, pak kolem Prašné brány, vyjít Václavák, zahrnout u ocasu doleva, projít přes Šervůd a na hlaváku je nakvartýrovat do autobusu. Dětičky si měly cestou nakoupit. Fór byl v tom, že to bylo nemožné. Oni to prostě nebyli schopni po vlastních nohách ujít. Už Karlův most pro ně byl příliš. Ze zhruba hodinové procházky byl nakonec šestihodinový výšlap a několikrát jsem vážně uvažoval, že je nějak

naložím hromadně do metra a dojedeme to.

Smál jsem se tomu. Německé děti byly změkčilé, hloupoučké, minimálně dva roky pozadu se vzděláním oproti našim školákům. Měly naprosto uhozené a zoufale povrchní názory nepoužitelné pro život, sex je zajímal také nejméně o dva roky dřív než naše děti. Kluci byli ubrečené měkkoty a holky zase urážlivé fífleny.

Uplynulo dvacet let... a máme to tady. Většina našich děcek je přesně takových, čemu jsem se smál.

Tehdy jsem si nedovedl představit, že by něco tak ubohého a nemožného došlo i do našich škol. Myslel jsem, že jde o kulturní rozdíl, že češi jsou prostě jiní – tvrdší, přímější, ošlehanější životem. Ale ve skutečnosti šlo jen o rozdíl jedné generace. Kultura v tom nehrála roli. Hladce jsme to převzali se vším všudy. Tak hladce, až mě to děsí.

Stejně tak se díváme na videa z USA, kde nám ukazují černochoy v ghetech. Posloucháme komentátory, kteří mluví o tom, že tam mají vysokou rozvodovost, muži plodí děti, ale nestarají se o ně, nechodí do práce, všude je kriminalita, drogy, mizerné školy. Někteří komentátoři jsou pravicově nesmlouvaví a jednoznačně říkají, že si za to ty černý huby můžou samy. Že nemají žádnou odpovědnost, že každý je svého štěstí strůjcem. Jiní zase levicově mluví o mizerných šancích, o rasismu, o tom, že je třeba černým bratrům pomoci. Díváme se na to a přikláníme se k jednomu nebo druhému názoru, ale všichni vidíme, že to gheto je opravdu problém. Že tam opravdu těžko může fungovat nějaká škola, že drogy zničí i to, co alespoň trochu fungovalo, že to tam nemá žádné demokratické a svobodné řešení. Svoboda u nich znamená si sami a dobrovolně zničit život.

Ale dochází nám, že tak jako ti černoši, že stejné to tu máme my? Jsme jen o generaci pozadu. Také se nám rozpadají manželství, děti jsou vychovávány přetíženými matkami samoživitelkami a kolem nich procházejí různí „přítelové“ kteří se vlastně ani nesnaží dělat jim otce. A tak vychovává stále více ulice, gang, místní drogový dýler... a škola.

Sociolog Petr Hampl napsal moc pěknou knížku, která se jmenuje Cesta z nevolnictví. Je čtenářem mého blogu a knihu mi poslal i s věnováním. Vřele doporučuji ke čtení, dodala mi spoustu argumentů a postřehů, které mě nenapadly. Pan Hampl v knize často mluví o tom, že dnešní muži už nejsou muži. Že jsou v principu vykastrování, jejich maskulinita je potlačována a vlastně i kriminalizována. Přičítá to nevhodnému školství, tlaku neziskovek a podobně. V tom s ním ale nemohu úplně souhlasit.

Podle mě se právě tohle stalo už dřív. Stalo se to tehdy, kdy muži shodili ze svého hrbu doživotní starost o rodinu a začali se věnovat jenom plození. Kdy začalo být běžným a masovým jevem, že se rodiny rozpadají po narození prvního dítěte. Nechci teď rozebírat, zda je to víc vina mužů nebo žen, zřejmě bychom zjistili, že obě pohlaví na tom pracují rukou společnou. Ale každopádně se stalo to, že otcové jsou z výchovy venku. Mají několik dětí s různými ženami a do každé té rodiny mohou tak maximálně „hodit kýtu z lovu“ tedy platit nějaké alimony. Sami nárazově vychovávají děti jiných otců, ale jen dočasně, protože každá žena a každá domácnost je jen průchodák. O jejich děti se zase stejně průtočně starají/nestarají jiní muži a výsledek je zřetelně vidět. Je totiž stejný jako u amerických černochoy a německých dětí. Svět plný malých vychcánků, kteří neujdou pár kilometrů, všechno je uráží, u ničeho nevydrží, nic neumí, berou drogy a ovlivňuje je ubohá škola plná místních Kartouzů...

Ta škola, která před padesáti lety nedokázala v hlavách školáků nadělat žádnou škodu i když ji řídila strana a vláda a škola měla přímo státní úkol vychovávat nové komunisty. Měla k tomu kádr vzdělaných a prověřených učitelů, kvalitní osnovy ze kterých já čerpám dodnes, autoritu

nesrovnatelnou s tou dnešní a k tomu i státní podporu, že by si rodič mohl zkusit přijít rozvracet výuku nebo požadovat nějakou spravedlnost. Ředitel školy byl víc než běžný rodič. Přesto tato škola nedokázala vůbec nic. Všechny slabikáře obsahovaly ideologické věty stejně jako dneska. Ale k ničemu to nebylo.

Dneska je školství jen stínem sebe sama. Každý umíněný rodič je víc než ředitel, nikdo se učitele nezastane, do toho tu máme číhající neziskovky, které to rozvracejí ještě rychleji a efektněji než státní byrokracie. Vzdělanost učitelů je úplně jinde než byla, žáci jsou neposední, neschopní se soustředit a pochopit psaný text... A přesto je tu strach, že tahle neschopná škola s neschopnými neziskovkami vymyje žákům mozek.... Sakra ten mozek musí být hodně prázdný, aby tam tupý školitel nechal nějakou stopu.

Zase jsme na začátku... jaká je dnešní rodina a jak málo má času, když před padesáti lety průměrný soustružník spolu s prodavačkou dokázali své děti udržet navzdory komunistickému školství.... a teď toho schopní nejsou. Vlastně je to jednoduché... rodina není, rodina nevychovává a tak vychovává škola. I ta neschopná škola s neschopnou neziskovkou vlastně vítězí, protože dítě má z domova hlavu jasnou a prázdnou.

Petr Hampl ve své knize říká, že volnomyšlenkářství či ateismus jsou v podstatě jen další křesťanskou konfesí, protože ateisté vyznávají křesťanské hodnoty stejně jako křesťané. Má pravdu kromě jedné věci... Ateismus či volnomyšlenkářství už nevyznává jednu ze základních křesťanských hodnot a to je pevná rodina. Bible je od začátku do konce plná příběhů, morálních pravidel a jiných naučení o tom, že pouze pevná rodina = věrní partneři jsou základem božího stvoření. Tuto křesťanskou hodnotu už neuznávají ani křesťané chodící do kostela. A bez této hodnoty se všechny hezké křesťanské, demokratické, konzervativní, evropské či slovanské se může jít klouzat, protože bez pevné rodiny není nic.

Kde se má vzít nějaká maskulinita, kde se má vzít nějaká odolnost? Kde se má dítě naučit, že fotr udrží na svém hřbetě celou rodinu, uživí ji a ubrání? Ve skutečnosti ta větší půlka dětí nikdy nic podobného neviděla. Viděla jen utahanou mámu, která počítá peníze, zda vystačí. Tátu vidí jednou za čas, ale spíš vůbec ne, tu a tam se na čas objeví nějaký motherfucker, ale žádný opravdový patriarcha a zakladatel rodu. Kde se má dívka naučit, že správný chlap nemá jen řeči, ale má autoritu, rve se s přírodou i se světem, bojuje proti živlům i nepřátelům a je ochoten umřít pro rodinu? Dost pravděpodobně nikoho takového nikdy neviděla a ani neuvidí. Jen dočasného živitele, který pígluje její mámu a jak se mu to začne zajídat, jde o dům dál.

Ve své rodině jsem nikdy ani náznakem nepocítil, že bych neobstál v souboji s učitelským názorem. Naopak. Pro své děti jsem neskonale větší autoritou než celá škola dohromady. Jedna moje věta odvaří spoustu hodin ideologických žvástů nejen ze strany učitelů ale i ze strany faráře či kohokoliv jiného. Zcela přirozeně. Mnohokrát je ani nemusím říkat, protože realita naší rodiny a domácnosti funguje a moje děti mají ve škole dvacet srovnání s „těmi druhými,” kteří ve skutečnosti žádnou opravdovou rodinu nemají. Děti ode mě dostaly a dostávají můj návod na život. (říká se tomu ideologie). Proto se nechytají primitivních, hloupých a nepoužitelných návodů, které vymýšlí Kartouz a jemu podobní. Jejich spolužáci se chytají... doma žádný návod nedostali – pokud je někdo vychovával, tak jen k tomu, aby si své hodnoty našli sami. Jejich hlava je otevřená a prázdná a tak vezmou co se halasně nabízí i když je to hovadina první kategorie.

Ty děcka za to nemůžou....

Ale nic se nezmění i když dnešní hlupácci a měkkoty dospějí a dostanou od života pár facek. Některé střet s realitou života možná nakopne a změní, velká většina prozře ze svých hloupých postojů, až se ukáže, že jsou pro život nepoužitelné. Ale i když prozřou, i když uvidí, že byli

vedení jako ovce, i když prokouknou tu habaděru, stejně stále zůstanou urážlivými měkkotami. Svůj stín nepřekročí. Ve velké většině se nepřemohou a nezmění svůj život. Když dneska neujdou pár kilometrů, neujdou je ani potom. Když dneska nejsou schopní duševních a tělesných výkonů, nebudou toho schopní ani po svém prohlédnutí. Dnešní srágora srágorou zůstane, i když už nebude věřit elitám. Nebude mít ani žádnou jinou víru, o vzdělání ani nemluví a tak sice nebudou nikomu věřit, ale.... jen nebudou věřit. Nic dalšího z toho neplyne, protože sice opustí ideologické žvásty dnešního světa, ale žádné jiné hodnoty stejně mít nebudou.

Zkrátka a dobře... ti černoši v USA - to jsme my. Ti s rozvrácenými rodinami, co žijí v začínajících ghetech. My jsme ti, co nemají pořádné školy. My jsme ti, co nevychovávali své vlastní geny ve svých vlastních dětech. A my muži jsme ti, co rezignovali na svojí skutečnou mužskou úlohu. Není divu, že se řeší, k čemu jsme vůbec dobří. Chlap který je oporou své rodině, který se za ní rve, který má pod kontrolou to svoje, o takovém chlapovi a jeho úloze se nepochybuje (už jen proto, že by případný pochybovač dostal ihned na budku).

Ty německé rozmazlené srágory, to jsme my. My jsme dopustili, aby se děti rodily do takových poměrů. My jsme dopustili, aby naše geny nárazově vychovávali cizí muži. My jsme dopustili, že nám naše děti sebraly hloupé školy a ještě hloupější neziskovky. My s dětmi nemluvíme, tak to za nás dělá Kartouz a jiní dobroserové. Jejich úspěch je dán jen a pouze tím, že my jsme na výchovu rezignovali a dopustili rozpad tradiční = křesťanské rodiny.

Jsme jen o pár let pozadu. Jak za těmi Němcoury, tak za těmi Afroameričany.

Samozřejmě z toho vede cesta ven. Mít pevné rodiny. Pevné jako to jen jde. Nevybírat si protějšky podle sexepílu, ale podle odolnosti v obouchávání od světa okolo. Protějšky se kterými můžeme mít děti a domácnosti. Protějšky se kterými můžeme zakládat rody. Muže těšící se na děti a silné ženy které v dětech vidí větší budoucnost než v kariéře. Partnery, kteří nechtějí na rodinu čekat do čtyřiceti, ale pořídí si ji kousek po dvacítce. Potřebujeme komunitu těch, co takovou rodinu nemají, ale budou ji podporovat. Ať si stát a neziskovky dělají co chtějí. Pokud jim bude čelit pevná rodina, nezvládnou o nic víc než zvládli komunisti.

Všechno ostatní je jen zadržování laviny. Pokus zachránit něco, co je nezachránitelné a co se nám stejně vymyká z rukou. My prostě musíme svými životy ukazovat návody, které jsou hodny následování. My muži musíme být muži a patriarchové našich rodů. Ženy musejí být opravdové matky a opory nikoliv nějakého projekt manažera v práci, ale manžela a dětí doma. Ochota včas zakládat pevné rodiny, to je ta hlavní hodnota kterou jsme ztratili. A všechno ostatní je jen důsledek. Nezachrání to žádný blahobyt ani Babiš ani Trump, ani EU, ani nový daňový systém.

Produkujeme zbabělce, srágory, hlupáky a prázdné hlavy. Nevychováváme. Nemůžeme se divit, že vyhrává takový vůl jako je Kartouz a že děcka jdou za tak ubohou vizí, kterou nabízí Minář. O žádné lepší jim nikdo nic neřekl a doma žádnou nezažily. Jednou prokouknou, ale zůstanou stejnými hlupáky, zbabělcemi a srágorami. Budou nedůvěřiví, ale vlastně to bude jen plachost. Statečnosti a schopnosti unést protivenství v tom nebude ani za mák.

Pokud se nezmění tohle, budou se naše životy stále přibližovat ghetu a naše děti se budou rok od roku více podobat rozmazlencům z německých měst.

Autor: Vidlák

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>